

Scénář – příběh paní Zdeňky Koblížkové

Paní Zdeňka se narodila v roce 1931 v Prostějově, kde i vyrůstala. V pouhých osmi letech zažila obsazování svého rodného města německými vojáky.

„Bylo to děsný, já si vzpomínám, já jsem šla do té školy přes náměstí... sama jsem šla... a proti mně jeli vojáci na motorkách, už Němci, helmy, kvéry na ramenách... a už obsazovali ten Prostějov, já jsem se na ně tak dívala, jsem měla z toho takovej strach, když jsem je viděla, ty vojáky německý...“

„Já vím, že přišla třídni a říká: Nechodte na náměstí, ať se vám něco nestane. Tam stála před radnicou socha Masaryka a oni ju strhli, v noci, uvázali kolem krku a táhli ho až za hřbitov. A rozbili tu sochu o dlažbu.“

„A ještě si pamatuju, jak na radnici vyvěsili hákovéj kříž a potom ještě u divadla.“

Tenkrát se museli odevzdávat zbraně, ale dědeček paní Zdeňky se těch svých mysliveckých pušek nechtěl vzdát.

„Na té půdě, tam byla cihelná podlaha. Oni tam udělali díru a ty pušky tam schovali a zazdili je. Němci šli i na tu půdu, nevšimli si toho, oni by nás bývali postříleli, všechny.“

Při postupu osvobozovacích vojsk ani Prostějov nebyl ušetřen bombardování a pouličních bojů, museli se schovávat do krytu.

„Bombardovali Prostějov a Přerov taky, v Přerově rozbili nádraží, v Prostějově taky rozbili nádraží. Je tam fotka.“ (v knize)

8. května 1945 kapitulovala německá armáda. V Praze boje ustaly okamžitě, v Prostějově se ale během dne ještě střílelo. Oficiálně skončila válka 9. května a běžný život se zklidnil.

V roce 1948 se k moci dostala komunistická strana. Rodina paní Koblížkové byla donucena zavřít všechny rodinné obchody.

„Všechny obchody zavřeli. A potom ta moje třídni šla a říkala mamince, ať zavře, že by se mohlo stát, že neodmaturuju.“

Odmaturovala. Úspěšně. Umístěnku dostala paní Zdeňka do závodu Technomat. S manželem se přestěhovali do Olomouce, kde dostali služební byt.

V srpnu 1998 vtrhla do naší země vojska Varšavské smlouvy. Podle komunistů byl její manžel infikován žloutenkou.

„Vystříkali mně celej byt jakousi majdou.. smrdělo to tady úplně všechno...ten měl tři měsíce, ten byl v nemocnici, pod oknama stály tanky a já jsem tady doslova blbla...strachy....“

Paní Zdeňka se nikdy neměla úplně nejhůř, vždy byla šťastná díky lidem, kteří ji obklopovali.

Dala nám radu do života: Mějte oči a uši otevřené...